

Üşüyorum Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Kasım 2022

Bir yitimin son durağı ve hırpani bir teselli...

Hayatsa ellerimden kayan ne de olsa muadiliyim yıldız takımının ve işte kuyruğumla kaydığım eksen.

Hazan temize geçirdi kaygılarımı bense rest çekmiştim güne ve kiblemde saklıyım ve tezat sözcüklerden farklıyım.

Bir imla hatasıyım da aynı zaman ne de olsa dikenlerimdir canımı yakan.

Yerle yeksan olmuşluğum ve kümülatif acılardan inşa ettiğim dik başlı ve dik acılı ve dik açılı bir üçgen.

Ümidim türkü.

Yalnızlığım nakarat.

Öznem çiçek yüklemimse firarda.

Mealim mi mecram mı yoksa mizacım mı demeliydim ve işte nutuk atanlara son sözüm ve yufka yürekli mevsimin tembihli solmuş yaprağıyım.

Kazan kaldıran yeniçeriler.

Hükmedense evren.

Kayıp bir manivela ve işte son manevra.

Gönlün hutbesi ve kubbesi ve sarı benizli rüzgâr.

Yetim ve yitim ve bitim iştiğal olduğum ve inhisarında sözcüklerin ucunu yaktığım mektup.

Haşmetli bir isyan rengimde saklı ve af dilediğim ve ikrar ve ikna ettiğim içimdeki yetim çocuk. Gölgame de şerh düştüm sonunda ve kovdum kapıdan. Hazanla restleştiğim ömrün gıyabında ne yazar ki ben yazmasam ve ne yazar ki ben bahara ve umuda denk düşsem.

Yürekteki söküklerim ve yüreğime sokulan rüzgâr.

Kanaviçeler raks eden kardiğim heceler hüznle nükseden.

Son vuruş.

Son vurgu.

Son nokta.

Ünlemin sarkacı ve hüznün yargıç olduğu ve işte kırıldı kalemi mevsimin ve idama mahkûm edildiğim.

Reşit olsam ne ki acılarım eşit olmadıkça diğer insanlarla.

Bir eşikse üzerinde durduğum bir ritimse sözcüklerin vaveyla yüklü çekincesi.

Üstü örtülü güncem ve üşüyen bedenim: aklımsa firarda ve yetim kimliğime bir de eklenmesin öksüz varlığım.

Kardiğim ve kandiğim evren ve kaybolduğum. Rüzgârın peşinde belki de rüzgâr benim peşimde ve savruldukça s/avunduğum ve voltalar attığım mezarlık bahçesi.

Ah, şu ölü toprağı yok mu üzerime serili ve balık hafızasında hüznün keşfe çıktığım ne de olsa o kesif sessizlikle iştiğalim.

Yürek rotası ve noksan sözcükler.

Hibe ettiğim ve hamt ettiğim.

Hazır olda geçen ömrün arka bahçesi.
İhya oldum işte acılarla ve gergef gibi asılıyım bilinmezın kancasına konan varlığım ve kırık kanatlarım.
Nazenin benlik.
Esef yüklü sessizlik.
Endamlı ve görkemli bir vaveyla.
Yitimi ömrün belki de katırı sözcüklerin ve işte baltalanan satırlarım belki de kırık satırla satırlarımın aralıksız doğrandığı.
Gönül gözüm ve pencereim.
Son sözüm mü...
Ön sözü yokken ömrün ve ben hala ortasına yeni gelmişken bir son mudur tuzağına düştüğüm yoksa soyтары bir keder midir yerle yeksan eden yüreğimi.
Kalburüstü acılarım var açamadığım o son kapı.
İki kapılı handa mahsur kaldığım ve t/araf tutmasam da Araf'ta kalıp nükseden yalnızlığım.
Sureti kati sevmezdim de ben iyi de evren değil miydi sevgiyi öğütleyen ve işte öğüten yüreğimi ve öngörüsü mevsimin.
Koptu kopacak kıyamet belli ki şu sessizlik derin bir yalnızlığa delalet.
Hüzün bütçem açık verdi ve şerh düştüm deftere.
Hazansa rüştünü ispatladı ve denk düştüm s/onsuzluğa...
O ise benim her şeyim: annem, varlığım ve noksan varlığımı tamamlayan kadın ve ihbar ettiğim kadar mevsimi ifa edemediğim neyse ihya edilesi yüreğimi nasıl da dara düştüm.
Üşüyorum anne çok hem de ve senin yokluğunda varlığımın aciz olduğunu bir kere daha ispat etti bana hayat.
Ömrümsün anne ve öğüdüm.
Öğütüldüğüm kadar öngörüsü de yok artık bu bitimsiz hüznün.
Çaresizliğimle nal topladığım ve çıbanbaşı iken nefret insanların apoleti olmaya delalet bana sevmeyi öğreten elbet sendin Rabbin emriyle.
Karşı gelemem ben kadere ama karşı gelirim ihanet yüklü iblise ve zalime.
Zanlarsa uçuşan ve zemheride saklı yüreğim bu acı ile tutuşan.
Dön.
Dönmeyeceksen bileyim ben geleyim yana.
Çakırkeyif insanlar ve çemkiren iblis. İyi de bana böyle öğretmedin sen.
Tevazu yüklü varlığın ve çakır gözlerin.
Elasında yalnızlığın kaderime boyun eğdiğim...
Dön ne olursun dön bir an evvel ve el pençe divan duruyorum ben teslim olduğum kaderime, kederime.
Dönmeyeceksen söyle de ben geleyim yana daha da geç olmadan.